

Спрямувавши ліхтар у невелике заглиблення в нижній частині будівлі, він застиг в очікуванні.

— Я тебе бачу, знаєш? Ну ж бо, вилазь із цієї діри! — погрозливо вигукнув Джастін.

Тінь на стіні затремтіла, і в нього нараз виникло враження, що темрява змінюється... що вона стискається й ущільнюється навколо нього.

— Якщо ти думаєш, що злякаєш м-м-мене, — зайкнеться він, — то ти...

Слова застрягли в горлі, коли він із жахом побачив два великі червоні ока, що дивилися на нього. Із серцем, що калатало так швидко, ніби мало ось-ось розірватися, Джастін ступив крок назад, потім ще один, аж раптом ударився об стіну позаду себе.

Хлопець шукав очима будь-що, хоч щось, чим міг би захистити себе, але нічого не знайшов.

— Дай мені спокій... дай мені спокій... — затинаючись, повторював він, розмахуючи ліхтариком, наче палицею. — Благаю, змилуйся...

Але благання Джастіна були марними: він відчув, як щось слизьке обхопило його за ноги й повалило на мокрий хідник, почув власний голос, що кликав матір.

А потім не було вже нічого. Нічого, крім тиші.

І двох великих червоних зволжених очей, що дивилися в небо серед глибокої ночі...

РОЗДІЛ 1

Учепившись руками в подушку, з лискучим від поту чолом і серцем, що нестримно калатало, Оріель Крошмор розплющив очі й закричав:

— Ні! Не хочу!

Сайленс прокинулася, одразу ж увімкнула настільну лампу й кинулася до ліжка брата, погладила його по чолу.

— Це лише сон! Просто поганий сон.

Його мозок досі був на межі свідомості, Оріель кліпнув очима, наче запитуючи себе, чи Сайленс існувала насправді, чи була лише ілюзією, потім зітхнув.

Таке ставалося не вперше. Йому здавалося, що він переживав цю сцену десятки разів, завжди одне й те саме: він починав кричати уві сні й будив Сайленс, яка, вставши з ліжка, приходила його заспокоювати.

— Вибач, — сказав він. — Я знаю, що тобі, мабуть, набридло чути ці нічні марення, але...

— Мені не набридло, я непокоюся через тебе, — відповіла вона.

— Всього лиш кошмари...

Кошмари, які давно не давали йому спокою й цупко чіплялися до шкіри, мов неприємний запах. Сайленс дивилася на нього довгу мить.

— Я бачу це у твоїх очах, знаєш?

— Що?

— Страх заснути. Страх сновидінь.
— Не говори дурниць.
— Бачив темні кола в себе під очима? Ти маєш такий вигляд, ніби не спав декілька днів.
— Знаю, просто... забудь, ти не зрозумієш!
— Розумію, що ти поводишся дуже дивно.
«Дивно» — це ще м'яко сказано: Оріель був постійно насторожений, скидався на зацькованого і підскакував від найменшого шуму.
Оріель усміхнувся.
— І це ти мені говориш?
— Я знаю, що й сама дивна, — зізналася Сайленс. — Але ти не такий. Ти...
— Який? Я — «нормальний» близнюк? Тобто менше «пошкоджений» із нас двох?
— Не прикидайся дурником, ти чудово розумієш, про що йдеться.
Оріель якусь мить дивився на неї, потім відвів погляд.
— Ти не завжди була такою, знаєш?
— Якою?
— Дивною. Колись ти була такою, як я.
Сайленс відчула, як у неї стискається горло. Минуло вже два роки. Два роки від тієї «аварії». Все, що закарбувалося в її пам'яті, це вантажівка, яка зненацька з'явилася невідомо звідки, скрегіт гальм, вивіска «Міллер. Фрукти та овочі», що ставала дедалі більшою й більшою... крик матері, відтак — порожнеча. Абсолютно нічого, доки вона не прокинулась у лікарняній палаті.
— Знаю, і мені прикро, що я вже не та дівчина, якою колись була. Але я нічого не можу вдіяти. Це не моя провина й не твоя. Просто так сталося, — відповіла вона, і в її очах з'явився смуток.

Оріель схилив голову. Ні, Сайленс не винна в тому, що вона змінилася. То була лише частина наслідків аварії. Цілком незначна частина, враховуючи всі обставини. Він ніколи не говорив сестрі, але лікарі констатували її смерть одразу після прибуття до лікарні. Він навіть чув, як одна з медсестер сказала другій: «Коли ми везли малу Крошмор у морг, а вона раптом знову почала дихати, доктор Купер ствердив, що ніколи не бачив нічого подібного і що то було справжнє диво». Тоді її подруга відповіла: «Всі тільки про це й говорять... Дехто навіть вважає, що вона воскресла».

— Я не повинен був так казати, — пробурмотів Оріель. — Вибач.

Вони із Сайленс були дуже схожі. В обох були тонкі, правильні риси обличчя, порцелянова шкіра, прямі носи, чорне волосся й очі такого блілого й водночас надивовижку насиченого блакитного кольору, що здавалося, ніби ти тонеш у них. Він був вищий і ширший у плечах за Сайленс, але не можна було не здогадатися, що вони брат і сестра.

— Я не ображаюся, йолопе! Але хочу, щоб ти звернувся до лікаря...

— До лікаря?

— До психіатра. Гадаю, що твоя підсвідомість намагається тобі щось сказати.

— А я думаю, що тобі варто спалити ті дурні книжки з психології, які ти постійно читаєш, і припинити верзти дурниці, — насмішкувато відповів Оріель.

— Тут він якраз має рацію, — озвався глузливий голос у голові Сайленс. — Я тобі вже тисячу разів казав: я — не психічна хвороба.

— Ні, ти химера, створена моїм мозком, — відповіла Сайленс.

— Хто таке сказав?

— Доктор Андерсон.

— Ці психіатри... їм завжди треба знаходити хитро-мудрі пояснення елементарних речей... Як на мене, то це їм треба звернутися до лікаря, — зареготав голос.

Сайленс почала чути цей голос у своїй голові невдовзі після прибуття до лікарні. Спочатку вона звернулася до невропатолога, який запевнив її, що ці слухові галюцинації не мають фізіологічної причини й що в неї немає пухлини або пошкоджень мозку, які могли б пояснити цей феномен. Потім — до психіатра, який сказав, що це психологічний розлад, викликаний посттравматичним шоком, і що мозок Сайленс просто створив щось на кшталт «уявного друга», щоб допомогти їй пройти через випробування. Випробування, якого з емоційної точки зору вона не здатна була збагнути. Психіатр навіть додав, що це абсолютно нормальний захисний механізм і їй не варто хвилюватися.

Від часу трагедії минуло два роки. Сайленс почувалася набагато краще, але той клятий голос у її голові нікуди не зникав. Навпаки, продовжував розмовляти з нею і, здавалося, постійно з неї кепкував.

Оріель відкашлявся, щоб привернути увагу сестри.

— Ти знову маєш такий вираз обличчя... Це він, так? Той голос? Він розмовляє з тобою, правда?

Сайленс навіть не намагалася заперечити.

— Так. Здебільшого я намагаюся його ігнорувати але іноді мені це не вдається і...

— Це не має значення. Зрештою він колись зникне. Ти не божевільна, я це знаю, — переконано сказав Оріель.

— Ні, ти не божевільна, я можу це підтвердити, — засміявся голос.

РОЗДІЛ 2

Старий будинок мав білий фасад, критий бляхою дах, веранду позаду, а спереду — ганок, що виходив на велику вуличку. Крізь москітну сітку долинав пташиний спів. Зайшовши на кухню, Сайленс швидко глянула на стару стільницю, припорошену борошном, потім на велику керамічну посудину на плиті, відтак розвернулася, пройшла маленьким коридором і штовхнула двері, що вели на веранду. Там було спекотно, і гаряча кава, яку пила пані Еванс, здавалася ще гарячішою.

— Доброго ранку, пані Еванс, — сказала Сайленс, підходячи до протилежного кінця маленької дерев'яної веранди й дивлячись на бездоганно блакитне небо. Хай як пильно вона вдивлялася, на виднокраї не було жодної хмаринки. Насправді це не було якоюсь несподіванкою: у цьому місті небо завжди було чисте, а температура — висока. Тут не було справжньої зими, а дощові дні траплялися рідко.

— Доброго ранку, Сайленс, тобі добре спалося?

Одягнена у квітчасту сукню та білий фартух, пані Еванс, із коротким сивим волоссям, завжди всміхалася й мала дар створювати невимушену атмосферу. Вона та її чоловік Едвард виховували дітей-сиріт у своєму будинку впродовж добрих двадцяти років і мали репутацію найдобрішої та найтеплішої прийомної сім'ї в цьому районі. Принаймні так сказала їм з Оріелем пані Елліс, працівниця соціальної

служби, коли вирішила віддати їх до Евансів. І після року, проведеного під їхнім дахом, Сайленс змушена була визнати, що та не брехала: пан і пані Еванс були хорощими людьми із золотими серцями.

— Якщо хочеш склянку лимонаду, я щойно поставила його в холодильник, — мовила пані Еванс м'яким голосом зі співучим південним акцентом.

— Дякую, але мені не хочеться пити, — відповіла Сайленс.

— Тоді ходи сюди, маленька, сідай поруч, — сказала пані Еванс, поплескуючи по спинці плетеного крісла, що стояло коло неї.

Кивнувши, Сайленс сіла поруч.

— Я вже спекла пиріг, — продовжувала пані Еванс, — але тобі доведеться трохи почекати. Він ще в духовці.

Сайленс не ризикнула відповісти, що не голодна. Пані Еванс пишалася тим, що чудово готує, і сприйняла б її відмову як особисту образу або, що ще гірше, занепокоїлася й одразу ж почала б ставити безліч незручних запитань: Сайленс, ти погано почуваєшся? У тебе температура? Живіт болить? Тобі не сумно?

— Боже, сьогодні так спекотно! — раптом зауважила пані Еванс, витираючи рукавом крапельки поту з чола.

Сайленс, ледь нахилившись до неї, відповіла з усмішкою:

— Якби мама тут була, вона б сказала, що ви ніколи не зазнавали такого холоду, який пронизує до кісток, аж цокотять зуби, і не бачили туману, що місяцями накриває ціле місто, наче плащ темряви.

Пані Еванс звела брови, і Сайленс зітхнула. У дитинстві вона цього не помічала, але тепер, коли подорослішала,

дедалі більше усвідомлювала, якою своєрідною була мова її матері, ніби та жила в якомусь іншому часі.

Пані Еванс засміялася.

— Таких міст не буває! Хіба що десь на далекій півночі, я не знаю, бо ніколи там не була, але хтозна? Може, твоя мати була звідти родом?

Чесно кажучи, Сайленс не мала жодного уявлення. Мати завжди відмовлялася розповідати про своє минуле, тож її діти мало що знали про неї і про те, звідки вона родом. Знали тільки те, що після нещасного випадку з батьком мати вирішила покинути місто, в якому вони народились, і заприсяглася ніколи більше туди не повертатися.

— Не знаю, можливо. Мама не хотіла говорити, казала, що це викликає в неї надто багато поганих спогадів.

— Але ти хотіла б дізнатися, правда? Я скажу тобі одне: коли хтось про щось мовчить, то це тому, що в нього є на те вагомі причини, і не треба намагатися їх відшукати! Твоя мати добре виховала тебе і твого брата, і мені цього достатньо, щоб знати, що вона була хорошою жінкою!

Пані Еванс говорила щиро. Вона ніколи не бачила таких ввічливих, вихованих підлітків і з такими гарними манерами, як близнюки Крошмор. Ні, ніколи! Дивлячись на них, можна було подумати, що вони перенеслися в часі з іншого століття.

— Дякую, пані Еванс, — сказала Сайленс, широко всміхнувшись.

Пані Еванс підморгнула їй, піднялася з місця й пішла всередину будинку, а через кілька хвилин повернулася з глечиком лимонаду в одній руці та склянкою — у другій.